

за това Вълчанъ. Той отиваше въ кръчмата, но не бързаше, а чакаше да се събератъ повече хора. Новината, която таеше въ себе си, го разполагаше най-благодушно и той красноръчиво и надълго разказваше нѣкой епизодъ изъ живота на своя любимъ херой, — полския генералъ Бемъ. Разказваше и много други анекдоти, все тѣй забавителни и сладки. Вниманието къмъ него вече е общо. Тогава той става, започва да се разхожда на-самъ-нататъкъ, доволенъ, сияещъ, спира се прѣдъ нѣкого и като го подръпва за ухото или пѣкъ го почуква по носа, казва тѣй, че да бжде чутъ отъ всички:

— Да оставимъ това. Друго има, друго! Купилъ съмъ ви малко газъ. Ще я раздавамъ тия дни. Влашка е. Стока первый сортъ!

Той избираше нѣкой по-довѣренъ човѣкъ, сѣдаше при него и, сега вече като голѣма тайна, разказваше колко много трудъ и какви хитрини е трѣбвало да употреби, за да вземе стоката на смѣтка. Дружеството никога не споменавахе, говорѣше всѣкога отъ свое име и за себе си.

Дружеството купи една редова сѣячка. Работиха общо съ нея всички.

— Е, какво ще речете сега? — говорѣше тогава Вълчанъ. — Разбира ли дѣдо ви Вълчанъ или не? Машината е чудо. Исѣе го, и го заравя, реди го все еднакво тѣй, като че брои зърната съ ржка. Отъ Америка е тази машина. Не, не е отъ Америка, а отъ Соединенитѣ щати.

— Че то е все едно, — обажда се нѣкой младъ човѣкъ. — Дѣто Америка, тамъ сж и Съединенитѣ щати.

Вълчанъ се обижда, но взема работата на шега, пристъпва гордо, усмихва се снизходително и улавя младия човѣкъ за ухото.

— Не знаешъ ти землеописанието, муле, — говори му той. — Ти дѣда си Вълчана ли ще учишъ? Америка е едно, Соединенитѣ щати — друго!